

1929 nedsatte Mindretalskomité's Erklæring om, at af de 300 Klager, der var indkomne siden September 1921, var kun Halvdelen modtagelige. Han maatte protestere mod det tyske Forslag, som Udvalgets Flertal utvivlsomt var imod. Hans Sympati for Mindretallene var ikke afgaaet: han havde selv gaaet i en Skole, hvor Modersmaalet var forbudt selv paa Legepladsen mellem Kammeraterne, og selv var han blevet alvorlig straffet for at have talt sit Modersmaal dér med en Kammerat. Denne pludselige Omvendelse hos Tyskerne undrede ham derfor, men vil Tyskland gaa med til selv at paatage sig en Mindretalstraktat og underkaste sig de Forskrifter, en saadan paalægger — ja, saa kunde han slutte sig til det tyske Forslag. Derefter tog den tyske Udenrigsminister, *Dr. Curtius*, Ordet; den tyske Delegation havde stillet sit Forslag ikke til Afstemning, men til Vejledning for Rapportøren; det undrede ham, at den græske Delegerede kunde tale om, at Mindretallene efterhaanden burde opsuges, denne Teori mente han var endelig skrinlagt; han maatte af al Kraft protestere mod enhver Tale om Opsugning, hvormed Mindretalsværet kun blev midlertidigt, mens det maa være permanent. Mindretallene bør være loyale Statsborgere. Den tyske Delegation havde handlet i Stresemanns Aand og i Overensstemmelse med Folkeforbundets Traditioner; det gælder om hos Mindretallene at skabe Tillid til Folkeforbundet. Naar den polske Delegerede havde beskæftiget sig med Fortiden, maatte han gøre opmærksom paa, at de nye Traktater havde skabt en ny Aand, som det var ønskeligt, at alle Stater vilde tilegne sig; han troede ikke, at det var i denne Aands Tjeneste at minde om Fortiden. Tyskland var rede til at drøfte Spørgsmaalet om at udvide Mindretalstraktaterne til alle europæiske Stater.

Den jugoslaviske Udenrigsminister *Marinkovitch* tog kraftig til Orde mod det tyske Standpunkt. Folkeforbundsforsam-

lingen eller dens Udvalg har ikke Ret til at blande sig i Sager, der vedrører Mindretalstraktaterne, den har i Henhold til Pagtens Art. 3 og 14 Ret til at blande sig i Mindretalsstridigheder, men det gælder for alle Lande, ikke alene for dem med særlige Traktater. Jugoslavien gaar ikke med til yderligere Ændringer, før Mindretalstraktater bliver gældende for alle Lande, thi den offentlige Mening vil ikke finde sig i, at den Undtagelsesstilling, de paa-gældende Lande indtager, yderligere fremhæves; for disse Lande har den offentlige Mening i de Lande, der ingen Traktatforpligtelser har, ingen moralsk Betydning. Det tyske Forslag maa afvises, dets Kritik af Raadet og Sekretariatet er ganske uden Grund! -

Derefter tog Grev *Apponyi* Ordet i Tilslutning til det tyske Standpunkt, idet han sagde, at det ikke kunde være Mindretalstraktaternes Mening, at de skulde berede Mindretallene ikke en voldsom, men en blid Død. Mindretalstraktaterne var stillede under Folkeforbundets og ikke under Raadets Garanti, saa Forsamlingen havde Ret og Pligt til at vaage over, at Garantierne er virksomme. Man forstaar godt, at de Stater, der har Mindretalstraktater, kvier sig ved Undtagelsesstillingen, men hvorfor da fastholde, at visse Stater skal være afrustedede, andre ikke. Folkeforbundet bliver aldrig, hvad det skal være, uden at alle dets Medlemmer bliver lige stillede.

Da Diskussionen nu syntes at føre ind paa farlige Enemærker, foreslog den engelske Delegerede *Buxton*, at man nuskulde slutte Diskussionen og overlade Resten til Motta, der var valgt til Rapportør. Hertil sluttede den italienske Delegerede, *Bonin-Longare* sig, idet han udtalte, at det bedste, der var hændt under denne Diskussion, var, at man havde valgt Motta til Rapportør. Imidlertid tog *Briand* endnu Ordet, idet han udtalte som sin Overbevisning, at Motta i sin Rapport ikke vilde gøre Bebrejdelserne mod Raadet og Sekre-